

VI
NICOLAUS CRASSUS
DONATO MAUROCENO,
 VENETO SENATORI.

Multa sunt, Donate, Senator amplissime, quae meam olim in Cretam profectio-
 nem caram mihi, atque fructuosam admodum faciant. Etenim & apud maxi-
 mos illos Triumviros, quaestionibus exercendis summo cum imperio in oriente praefe-
 ctos, fisci patronus, operam meam, quantula ea cumque est, Reipublicae (qua nihil un-
 quam antiquius habui) multos annos praestiti; & patrem regni ipsius Cretae Ma-
 gnum, ut vocant, Cancellarium designatum lubens, eas in regiones secutus sum; &
 quidquid denique in orientis regionibus Respublica possidet, Corcyram, Zacynthum,
 Cephalleniam, Cytheram, & Cretam exacte, diligenterque non intueri modo, quod
 pergratissimum accidit; sed etiam perlustrare, earumque gentium mores, instituta, le-
 ges penitus, atque exacte pernoscere licuit. Veruntamen biennium illud, quo tu per-
 nobilis regni, Reipublicae nomine, Ducem egisti, tibi praecipue pro munere quidem
 meo, sed multo magis pro maxima tua in me benignitate semper adhaesi, incredibile
 dictu est, quantum attulerit mihi voluptatis, & fructus. Occurrunt animo saepius quae
 inter nos de literarum studiis frequentissime differebamus; occurrunt sermones tui,
 non eruditi modo, & humanissimi; sed graves etiam, & optimi, a quibus & instru-
 ctior, & melior etiam discessisse me semper arbitror: occurrit eximia illa tua in an-
 nona curanda diligentia, in jure dicendo aequitas, & sapientia, in delictis puniendis
 pietate mixta severitas; sed praecipue in dignitatibus, & muneribus ex legum praescri-
 pto tribuendis posita in oculis omnium, jureque jurando firmata integritas; ut exem-
 plo non minus, quam sapienter institutis, quod principem virum in primis decet, in
 commune consuleres. Haec sane omnia, dum jucundissima quadam commemoratione me-
 cum ipse reputo, venit in mentem tristis ille, & acerbus nobis allatus nuncius, dum
 una essemus, de ANDREAE MAUROCENI, Senatoris amplissimi, obitu, tibi sane
 & studiorum similitudine, & perveteri necessitudine conjunctissimi, & quem ego
 praecipue inter omnes unum amore, atque reverentia singulari prosequutus fueram; simul-
 que & gravissimus animorum nostrorum sensus, & voces illae tuae, quibus me, ut Vi-
 tam ejus scribendam aggrederer, cohortatus es. Id vero, sicuti celeriter pollicitus fui,
 inque me facturum recepi, sic brevi quoque pro viribus effecissem, nisi multis, ma-
 gnisque cum domesticis, tum forensibus negotiis implicatus, vix toto in triennio huic
 tantulae descriptioni tempus habuissem, atque id summis occupationibus quoque ereptum.
 Quod igitur hoc nomine tibi debeo, cum tu saepius cunctantem excitare soleas, nec diu-
 tius sustineri solutio possit, utcumque valeo, persolvere decrevi; tuae vero benignitatis
 est, quod ab iis, quibus non est solvendo, lentisque nominibus fieri solet, quodcumque of-
 fero, licet nec justis ponderis, nec melioris notae, aequi bonique ducere non tantum, sed
 inita etiam, subductaque ratione, si quid ex promissis amplius debeam, ut debeo cer-
 te plurimum, benigne tamen id omne condonare, atque adeo remittere. Vale.
 Venetiis, pridie kal. sept. M. DC. XXI.